Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

INTRODUCERE:

Mulţi musulmani cunosc foarte puţin despre învăţăturile pe care le cuprinde Coranul, cartea lor sfântă. Unii dintre ei au trăit pentru mulţi ani în ţări democratice din vest şi au adoptat toleranţa religioasă că pe o valoare umană fundamentală. În consecinţă, ei resping în mod deschis folosirea violenţei şi războiului pentru promovarea credinţei lor şi a legii islamice. Începând cu 11 septembrie ei au spus lumii că islamul este o religie a păcii, care condamnă uciderea oamenilor. Aceasta propagandă reflectă într-adevăr învăţăturile islamului, sau valorile adoptate de lumea vestică?

Presa şi politicienii noştri au acceptat versiunea cosmetizată a islamului. Ni se spune ca musulmanii care comit acte teroriste au răstălmăcit învăţăturile Koranului. Suntem asiguraţi că nu ne aflăm în război cu islamul, deoarece în Coran nu există nimic care să îngăduie luarea de vieţi nevinovate prin folosirea bombelor sinucigaşe. Şi într-adevăr, în America şi peste tot în lume sunt musulmani care condamnă aceste crime oribile.

În articolul său „La început au fost cărţile sfinte", publicat în Newsweek la 11 februarie 2002, Kenneth L. Woodward scria: „De la 11 septembrie, voci curajoase din Orientul Mijlociu au condamnat actele teroriste prin care au fost ucişi civili şi i-au considerat pe sinucigaşi împotriva învăţăturilor Coranului „(p 57).

Obiectivul acestei articol este de a determina dacă într-adevăr curajoasele voci care condamnă folosirea violenţei în scopul înaintării islamului sunt expresia învăţăturilor Coranului, sau dau glas toleranţei religioase pe care au adoptat-o din Vest. Cu alte cuvinte, vrem să aflăm dacă islamul este o religie a păcii, care condamnă uciderea oamenilor sau este o religie a războiului care aprobă uciderea acelora care se presupun a fi duşmani ai islamului (necredincioşi).

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

RELATĂRI DESPRE VIOLENŢĂ ÎN BIBLIE

Unii oameni încearcă să justifice recentele acte de terorism apelând la imaginile de violenţă din Biblie. Unii argumentează că recentele acte de violenţă în numele lui Allah împotriva necredincioşilor ostili islamului nu se deosebesc de violenţele

vechiului Israel sau cele ale liderilor bisericii medievale. În aceste cazuri, violenta a fost folosită pentru a-i ucide pe cei care erau considerați dușmani ai lui Dumnezeu. Însuși Woodward, în articolul său apărut în Newsweek apelează la istorisirile violente din Biblie, spunând: „Și Biblia prezintă relatări de violență comisă în numele Domnului. Dumnezeul prezentat în primele cărți ale Bibliei este într-adevăr nemilos în sprijinul pe care îl acorda israeliților, înecându-i în mare pe dușmanii acestora" (p 53).

Argumentul că violența prezentată în Coran nu este diferită de cea pe care o găsim în Biblie este de obicei folosit pentru a disculpa recentele acte de violență. De exemplu, într-un alt articol publicat în Newsweek și intitulat „De ce ne urăsc: rădăcinile urii islamului – ce putem face", profesorul musulman Freed Zakaria scria: „Istoricul Paul Johnson argumenta că islamul este în mod intrinsec o religie intoleranta și violență. Alți învățați nu sunt de acord, punctând faptul că islamul condamna masacrarea nevinovaților și condamna sinuciderile. Nu se va rezolva nimic prin căutarea „adevăratului islam" sau prin menționări ale Coranului. Acesta este o carte vastă, plină de contradicții și poezie. Aici puteți găsi condamnări ale războiului și incitări la luptă, minunate expresii de toleranță și imagini aspre împotriva necredincioșilor. Menționările lui ne spun adeseori mai multe lucruri despre persoana care a selectat pasajele decât despre islam. Fiecare religie este compatibilă cu ce este mai bun și ce este mai rău în ființă umană. De-a lungul istoriei sale, creștinismul a sprijinit inchiziția și antisemitismul, dar și drepturile omului și bunăstarea socială".

Este aceasta o apreciere corectă a învățăturilor Coranului și Bibliei? Învățăturile Bibliei cu privire la violență nu se deosebesc de cele ale Coranului? Coranul învață în același timp pacea și războiul, toleranță și intoleranta? Pentru a afla un răspuns la această întrebare am petrecut un timp considerabil în studiul învățăturilor despre folosirea violenței, prezente în Coran și Ḥadīth. Cea din urmă este colecția de tradiții cu privire la învățăturile lui Mahomed, transmise prin surse demne de încredere. Cele nouă volume ale lui Al Bukhari sunt considerate ca având cea mai mare autoritate.

În acest articol voi încerca să prezint un scurt rezumat a ceea ce eu am aflat despre violență în Coran, comparativ cu învățăturile Bibliei. Acest raport se bazează pe studiul celor mai semnificative cărți

şi articole. Există multă literatura care prezintă violenţă în Coran şi Biblie. La biblioteca James White a Universităţii Andrews am descoperit o listă cu peste 2000 de publicaţii care se ocupă de diferite aspecte ale islamului. Un studiu asupra credinţei islamice şi practicilor acesteia ar lua luni sau ani pentru a fi terminat. În cele 150 de ore pe care le-am consacrat pregătirii acestei lucrări nu am putut studia decât câteva din cele mai importante studii care cred eu, arunca lumină asupra actelor teroriste cu care ne confruntăm astăzi. Scopul acestui studiu este să-i ajute pe toţi oamenii iubitori de pace din întreaga lume, inclusiv pe musulmanii care iubesc pacea, să înţeleagă mai bine ce îi motivează pe unii musulmani, bărbaţi şi femei, să provoace un râu atât de mare unor oameni nevinovaţi, chiar şi lor înşişi, prin detonarea de bombe sinucigaşe în locuri publice. Cum pot oameni sensibili să îşi transforme propriile trupuri în arme care să distrugă atât de mulţi oameni nevinovaţi? Aceasta este întrebarea pe care mulţi şi-o pun astăzi. Vom căuta un răspuns prin examinarea învăţăturilor islamului, pornind de la baza lui primară, Coranul şi Ḥadīth (colecţia învăţăturilor lui Mohamed). Dorim să descoperim dacă într-adevăr Coranul învaţă pe musulmanii devotaţi să înainteze cauza lui Allah prin pace şi convingere, sau prin război violent.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

O NOUĂ PRIVIRE ASUPRA LUI ANTIHRIST

În timpul acestui studiu mi-a stăruit în minte o întrebare: „Interpretarea adventistă profetică cu privire la Antihrist referindu-se exclusiv la persoană, lucrarea şi pretenţiile papalităţii poate fi extinsă pentru a include pe Mohamed şi învăţăturile lui? În definitiv, urmaşii lui Mohamed, timp de mii de ani (între secolele VII – XVII) i-au persecutat şi exterminat pe creştini mult mai mult decât papalitatea. Mai mult decât atât, islamul neagă divinitatea, întruparea şi crucificarea lui Iisus, caracteristici pe care în mod clar Ioan le foloseşte în descrierea Antihristului. (1 Ioan 4: 1.2). Acesta va fi un posibil articol viitor.

VIOLENŢĂ ÎN KORAN ŞI ÎN BIBLIE

Samuele Bacchiocchi, fost profesor de teologie la Universitatea Andrews

Timpul pe care îl trăim este unul trist pentru iubitorii de pace din lumea întreagă care se întreabă ce îi motivează pe teroriştii

musulmani să se arunce în aer în pieţele publice în scopul de a ucide cât mai mulţi oameni nevinovaţi. Îndemnul care stă la baza acestor crime oribile trebuie să fie foarte puternic. Teama de aceste acte teroriste brutale a schimbat viaţa noastră pentru totdeauna.

În căutarea unei soluţii faţă de problema terorismului musulman este important să înţelegem ce-i motivează pe aceşti oameni să se angajeze în această autodistrugere înspăimântătoare. S-a spus de către mulţi musulmani moderaţi şi de către lideri politici că islamul este o religie a păcii, care nu permite uciderea oamenilor nevinovaţi. Actele teroriste deplorabile la care am fost martori în ultimele luni se presupune că sunt condamnate de către învăţăturile islamului.

Nu este intenţia mea de a judeca islamul că pe o religie violenta, bazându-mă pe actele unor terorişti care pretind că-i urmează învăţăturile. Acelaşi lucru poate fi spus şi în dreptul creştinismului. Nu putem concluziona că acesta învaţă violenta din cauza cruciadelor violente pe care unii dintre creştini le-au purtat în trecut împotriva musulmanilor, evreilor şi aşa numiţilor „eretici". O asemenea metodă de interpretare este greşită deoarece nu toţi cei care pretind că acţionează în numele religiei lor sunt neapărat şi urmaşii învăţăturilor ei.

Metoda corectă este să ne întoarcem la sursele islamului şi creştinismului şi să vedem ce au ele de spus despre violenta şi coexistentă paşnică cu oamenii care practică o altă religie. Acesta este procedeul pe care îl vom urma prin examinarea, mai întâi, a ceea ce are de spus islamul despre război, comparând apoi cu învăţăturile Bibliei despre acest lucru.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

VIOLENŢĂ ÎN BIBLIE ŞI CORAN

Aceasta ne conduce la discutarea violenţei în Biblie şi în Koran. Dezbaterea pe această temă s-a intensificat după 11 septembrie. Cei care doresc să justifice folosirea violenţei de către musulmani se grăbesc să spună că nici creştinismul nu este diferit, deoarece Biblia şi istoria creştinismului sunt pline de violenţă. Mai devreme l-am citat pe Kenneth Woodward care scria în Newsweek: „Şi Biblia prezintă relatări de violenţă comisă în numele Domnului. Dumnezeul prezentat în primele cărţi ale Bibliei este într-adevăr nemilos în sprijinul pe care

îl acorda israeliţilor, înecându-i în mare pe duşmanii acestora” (Newsweek, 11 februarie 2002, p 53).

Cum putem răspunde acestui argument popular potrivit căruia violenta din Coran nu este diferită de cea pe care o întâlnim în Biblie? Pentru concizie, voi limita răspunsul la trei consideraţii majore.

1) Creştinii nu au justificare biblică pentru folosirea violenţei în numele lui Hristos.

Nu este niciun dubiu că şi creştinii au folosit violenta, tortură şi cruciadele militare pentru a-i distruge pe necredincioşi şi eretici, dar aceia care au comis aceste fapte ruşinoase au trădat Persoană şi învăţăturile lui Hristos, care a condamnat folosirea violenţei în scopul stabilirii împărăţiei Sale. El i-a spus lui Petru, când acesta a tăiat urechea unui slujitor: „Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. (Matei 26: 52)

În timp ce Mahomed le porunceşte discipolilor săi să lupte cu păgânii, creştinii şi iudeii până când aceştia vor fi ucişi, sau li se vor supune, Hristos învaţă pe ucenicii Săi să rabde persecuţia şi să se roage pentru prigonitori: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră. Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă pentru ca răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi… Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce va bleastema, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce va prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele sau peste cei răi şi peste cei buni şi da ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi” (Matei 5: 11 – 12; 44, 45)

Musulmanii care folosesc violenta, războiul şi terorismul pentru înaintarea cauzei lui Allah pot să pretindă în mod legitim că urmează exemplul şi învăţăturile profetului lor, Mahomed. El a fost în acelaşi timp lider politic şi religios, care a luptat până când a supus poporul din Meca şi comunităţile creştine şi iudaice care se aflau în Arabia Saudită. El spunea: „Eu ştiu că paradisul se află sub umbrele săbiilor” (4: 73)

Dar creştinii care au recurs la violenţa pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu nu pot apela la învăţăturile şi exemplul lui Hristos. Ei au trădat învăţăturile Lui. Hristos a ales să fie crucificat decât să-i ucidă pe duşmanii Săi cu puterea cuvântului Lui. El le-a spus ucenicilor să

întemeieze împărăţia lui Dumnezeu nu prin confruntări fizice, ci prin proclamarea paşnică a harului salvator al lui Dumnezeu.

Creştinismul a întors pe dos imperiul roman în timpul primelor trei secole, prin împărtăşirea puterii harului lui Dumnezeu manifestat în atitudinea iubitoare şi iertătoare a creştinilor, care au fost dispuşi să sufere şi să moară pentru credinţa lor. În contrast, musulmanii au cucerit o mare parte a lumii române în timpul primului secol al expansiunii lor (632 – 732), prin uciderea unui mare număr de oameni nevinovaţi şi prin forţarea supravieţuitorilor să adopte credinţa lor. Ce diferenţă! Hristos a condamnat folosirea violenţei pentru promovarea credinţei creştine, în timp ce Mahomed a ordonat folosirea sabiei pentru înaintarea cauzei islamului.

2) Exterminarea canaaniţilor a fost pedeapsa divină pentru nelegiuirea lor.

Unii apelează la pasajele care se găsesc în cartea lui Iosua cu privire la exterminarea diferitelor triburi care trăiau în Canaan, pentru a argumenta că Biblia nu este diferită de Coran, în sancţionarea „războiului sfânt „pentru promovarea adevăratei închinări la Dumnezeu. Dacă această afirmaţie ar fi corectă, atunci învăţăturile Bibliei despre folosirea violenţei ar fi similare acelora din Coran.

Problema acestei afirmaţii este lipsa recunoaşterii faptului că exterminarea diferitelor triburi din Canaan a fost pedeapsa divină pentru nelegiuirea lor şi nu o metodă de a-l converti la religia Israelului. Oamenii morţi nu-şi pot schimba religia. Aşa cum Sodoma şi Gomora au fost distruse pentru că nelegiuirea lor ajunsese la limitele îndurării lui Dumnezeu, tot aşa şi triburile canaanite au fost exterminate din cauza păcătoşeniei lor.

Cu câteva sute de ani înainte de invazia din Canaan, Dumnezeu i-a spus lui Avraam că descendenţii săi vor locui într-un pământ străin pentru „patru sute de ani” (Gen 15: 13), înainte de a se stabili în ţara Canaanului. Motivul oferit pentru această perioadă de aşteptare este clar declarat: „Căci nelegiuirea amoriţilor nu şi-a atins încă vârful „(Gen 15: 16). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a fost dispus să aştepte câteva generaţii înainte de a distruge triburile din Canaan, deoarece nelegiuirea lor nu atinsese încă limitele milei lui Dumnezeu.

Mai târziu, Dumnezeu a avertizat naţiunea lui Israel să aibă grijă să nu repete păcatele canaaniţilor, altfel vor suferi o pedeapsă similară. Avertizarea a fost zadarnică. Dumnezeu a folosit pe asirieni şi

babilonieni ca instrument ai dreptăţii Sale, pentru a pedepsi poporul Israel pentru păcatele lui, în acelaşi mod în care El a folosit Israelul ca instrument ai dreptăţii sale pentru a curăţa pământul Cannanului de păcatul lui.

Există o diferenţă completă între distrugerea canaaniţilor şi evenimentele din istoria primară a islamului. Principalul motiv în relatarea biblică este acela al sfinţeniei lui Dumnezeu manifestată prin pedepsirea păcătoşilor nepocăiţi. Această temă lipseşte în relatările despre raidurile şi războaiele lui Mahomed. În schimb, motivaţia principală pe care o găsim în relatările războaielor lui Mahomed este întinderea guvernării islamului prin distrugerea şi jefuirea duşmanilor.

3) Biblia nu permite folosirea războiului pentru promovarea închinării la adevăratul Dumnezeu

Un alt punct important pe care să-l luăm în considerare este că Vechiul său Noul Testament nu poruncesc nicăieri poporului lui Dumnezeu să atace naţiunile păgâne pentru a se apăra, sau că mod de a favoriza adevărata închinare la Dumnezeu. În Biblie, proclamarea salvării are loc totdeauna prin mărturisire şi convingere.

Dumnezeu a aşezat Israelul în ţara Canaanului datorită localizării ei strategice în centrul lumii antice. Israeliţii trebuia să fie vitrină lui Dumnezeu pentru lumea antică, în mod deosebit pentru negustorii şi armatele care străbăteau Palestina. Acest aşa numit „drum al regilor” era o rută obligatorie pentru cei care călătoreau din sud spre nord şi din nord spre sud în Orientul Mijlociu. Dumnezeu a dorit să-şi aşeze poporul în centrul lumii antice pentru că ei să fie o lumină a neamurilor. „Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ţi-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău şi vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porţi numele Domnului şi se vor teme de tine”. (Deut 28: 9 – 10)

Israeliţii au fost chemaţi să promoveze adevărata închinare la Dumnezeu, nu prin cucerirea naţiunilor prin războaie aşa cum se porunceşte în Coran, ci prin a deveni o lumină care să lumineze lumea. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine... Neamuri vor umbla în lumina ta şi împăraţi în strălucirea razelor tale „(Isaia 60: 1). Nu era nevoie ca israeliţii să-şi promoveze credinţa prin sabie, deoarece Dumnezeu promisese să lupte pentru ei şi să aducă naţiunile la uşa lor pentru a învăţa să se închine cu

adevărat lui Dumnezeu (Zaharia 8: 20 – 22)

Anticiparea vechi-testamentară a proclamării salvării pentru toate naţiunile, devine în Noul Testament, marea însărcinare a lui Hristos, dată urmaşilor Săi: „Mergeţi şi faceţi ucenici din toate neamurile" (Matei 28; 19). Această mare însărcinare va fi împlinită nu prin folosirea sabiei, ci prin „a-i învăţa pe oameni să păzească tot ce v-am poruncit „(Matei 28: 20)

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ÎNVĂŢĂTURA ISLAMICĂ DESPRE JIHAD SAU DESPRE LUPTA PENTRU CAUZA LUI ALLAH

Unii învăţaţi considera inutilă încercarea de a defini învăţăturile Coranului şi ale lui Mohamed (Ḥadīth), cu privire la folosirea războiului pentru înaintarea cauzei lui Allah. Iată motivul oferit de către învăţaţi musulmani că Fareed Zakaria în articolul citat mai devreme: „Coranul este o carte vastă, plină de poezie şi contradicţii (asemănătoare cu Biblia). În el puteţi găsi condamnări ale războiului şi incitări la luptă, minunate expresii de toleranţă şi imagini aspre împotriva necredincioşilor".

Este cu adevărat Coranul o carte contradictorie care cu o mână condamna războiul, iar cu cealaltă îl comandă? Răspunsul este „Nu!". Vom arăta mai departe ca aceste contradicţii din Coran sunt rezolvate prin recunoaşterea învăţăturilor progresive ale lui Mohamed, care trec de la pace la război în timpul vieţii şi experienţei sale.

La începutul misiunii sale, Mohamed le-a cerut urmaşilor să întâmpine opoziţia cu răbdare şi persuasiune. Învăţaţii se referă la aceste texte ca fiind „versete ale iertării şi îndurării". De exemplu, Coranul spune: „Invită-i pe toţi pe calea Domnului cu înţelepciune şi prin îndemnare minunată; ceartă-te cu ei în modul cel mai bun şi mai frumos; pentru că Domnul ştie cel mai bine cine s-a abătut de la căile Lui şi cine va primi călăuzire (16: 126)". „Niciodată binele şi răul nu vor fi deopotrivă. Îndepărtaţi răul cu ce este bine (41; 34)".

Totuşi, după ce şi-a consolidat puterea, Mohamed a ordonat în mod clar folosirea luptei ofensive împotriva necredincioşilor. Învăţaţii se referă la aceste texte ca fiind „versete ale sabiei". Iată aici două exemple: „Războiul vă este orânduit şi vouă nu vă place. Dar poate că urâţi tocmai ceva bun pentru voi şi iubiţi ceva ce este rău pentru voi. Dar Dumnezeu ştie şi nu voi. „(2: 212, 213). „Dar, când lunile sfinte au

trecut, atunci luptaţi şi omorâţi păgânii oriunde-i veţi întâlni, apucaţi-i, împresuraţi-i şi pândiţi-i în toate modurile; dacă se pocăiesc, se vor ruga în mod regulat şi vor face acte de caritate regulate, atunci deschideţi drumul pentru ei; căci Dumnezeu este iertător şi milostiv” (9: 5).

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

SOLUŢIA CONTRADICŢIEI

Oameni ca Fareed Zakaria, citat mai devreme, considera că aceste contradicţii între texte care apără toleranţă şi cele care cheamă la război, pur şi simplu reflectă natura contradictorie a Coranului, care este „o carte vastă, plină de poezie şi contradicţii (ca şi Biblia)”.

Această explicaţie simplistă este respinsă de către învăţaţii islamici, care au examinat îndeaproape această problemă. Ei au concluzionat că declaraţiile contradictorii reflectă „revelaţia progresivă” care a fost croită pentru a se potrivi cu circumstanţele lui Mohamed.

În cartea sa „Jihad: Originea războiului sfânt în islam”, publicată de către editura Universităţii Oxford în 1999, Reuven Firestone scria: „Erudiţii musulmani au venit cu concluzia că versetele privitoare la război au fost revelate în relaţie directă cu nevoile istorice ale lui Mahomed în tipul misiunii sale profetice. La începutul carierei sale profetice în Meca, când era slab şi avea doar câţiva urmaşi, revelaţia divină a încurajat evitarea unui conflict fizic”.

„După intense persecuţii care au determinat pe Mohamed şi pe urmaşii săi să emigreze la Medina, ei au fost lăsaţi să se angajeze într-un război de apărare. Cum comunitatea musulmană a crescut în putere, mai târziu revelaţiile au lărgit condiţiile în care se putea porni un război, până când s-a considerat că războiul împotriva nemusulmanilor poate fi pornit în orice timp, fără vreun pretext şi în orice loc”. P 50)

În lucrarea sa de 26 de pagini, „Jihadul: învăţăturile islamului de la sursele lui primare, Coranul şi Ḥadīth”, Richard Bailey schiţează evoluţia învăţăturilor Coranului de la toleranţă la război prin patru etape. Pentru scopul pe care îl urmăreşte această lucrare voi menţiona fiecare dintre aceste etape, dând doar câteva versete exemplificatoare din Coran. Lucrarea completă poate fi citită de toţi cei care sunt interesaţi de această documentare.

Unii cititori pot găsi această scurtă analiză a evoluţiei învăţăturilor lui Mahomed cu privire la violenţă mai degrabă plictisitoare. Vă rog nu renunţaţi! Dacă renunţaţi veţi pierde cea de-a doua a parte a acestui studiu, în care voi compara Biblia cu Coranul şi voi oferi un răspuns creştin faţă de problema terorismului. Veţi descoperi că timpul pe care l-aţi acordat citirii acestui material a fost petrecut cu folos.

Am încercat să simplific subiectul, dar citirea versetelor Coranului ia mult timp deoarece structura frazelor este arhaică. Dar este important să faci un efort pentru a înţelege dezvoltarea învăţăturilor lui Mahomed cu privire la război, deoarece acest lucru ne ajută să înţelegem de ce musulmanii au folosit în trecut – şi o fac încă şi astăzi – conflictele armate pentru înaintarea cauzei lui Allah în lume. Referinţele din Koran vor fi date sub forma SURA (= capitol), urmat de numărul versetului.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ETAPA I: FĂRĂ REPRESALII

Când Mohamed a început să predice Islamul în 610 d.Hr. În Meca, urmaşii săi din tribul Koreish au început să devină ostili faţă de el din cauza condamnării pe care el o aducea idolatriei lor. Capitolele Coranului, reieşite din perioada de 13 ani în care Mahomed a continuat să trăiască la Meca, nu conţin instrucţiuni cu privire la luptă, în ciuda severei persecuţii pe care a suferit-o acest mic grup de urmaşi. De ce? Pentru simplul fapt că aceşti discipoli nu aveau nicio şansă să învingă într-un război. Aşadar era mai înţelept să adopte o strategie înţeleaptă de supravieţuire, care să evite confruntarea violenta. Câteva versete ne vor ajuta să ilustrăm această învăţătură.

În Sura 73: 10 – 11, Mahomed le cere discipolilor săi să fie răbdători faţă de cei care neagă adevărul: „Ai răbdare faţă de ceea ce spun şi lasă-i cu demnitate. Şi lasă-mă pe mine (singur să mă ocup de) cei care au lucrurile bune ale vieţii şi care totuşi leapădă adevărul şi să întârzii puţin cu ei”.

În Sura 52: 45, 47, 48 profetul sfătuieşte să-i lase pe necredincioşi singuri să aştepte cu răbdare că Domnul să-i pedepsească: „aşa că lăsaţi-i până când vor întâlni ziua lor şi vor leşina (de frică) ... Şi pentru cei nelegiuiţi mai este încă o pedeapsă afară de această... Şi aşteaptă cu răbdare judecată Domnului tău, căci tu eşti în

ochii Noştri”.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ETAPA A II-A: ESTE PERMIS RĂZBOIUL DE APĂRARE

La 15 iulie 622, opoziţia crescută i-a forţat pe Mahomed şi discipolii săi să meargă de la Meca la Medina, o distanţă de 250 de mile spre nord. Aceasta este o dată importanta cunoscută sub numele de Hegira, deoarece marchează începutul calendarului musulman. În Medina, Mahomed a fost recunoscut ca profet şi a fost capabil să-şi consolideze puterea. Discipolii lui au unceput să jefuiască caravanele din Meca ce treceau prin Medina. Această practică a dus la câteva lupte între tribul Koreish şi discipolii lui Mahomed.

Mahomed a câştigat prima victorie în bătălia de la Badr în anul 624 cu o armată formată din 305 oameni, cei mai mulţi fiind cetăţeni ai Medinei, lupta fiind dusă împotriva unei armate koreish de două ori mai numeroasă. El a cucerit câteva triburi iudaice şi creştine, a ordonat şi a supravegheat personal masacrarea a 600 de evrei într-o singură zi. Acesta a fost timpul când Mahomed i-a instruit pe discipolii săi să se apere prin lupte şi crime.

Un exemplu despre această învăţătură se găseşte în Sura 22: 39 – 41, unde este dată permisiunea pentru angajarea în lupte de apărare: „Celor care se afla în război le este dată permisiunea (de a lupta), deoarece li s-a făcut nedreptate şi într-adevăr, Dumnezeu este mai puternic...” Din nou, în Sura 22: 58 sunt promise recompense pentru cei care mor în Jihad: „Acelora care îşi părăsesc casele pentru cauza lui Dumnezeu şi mor pentru aceasta, El le va da într-adevăr bună îngrijire”. Promisiunea paradisului pentru aceia care mor luptând pentru Allah a inspirat de-a lungul secolelor nenumăraţi musulmani să devină martiri pentru credinţa lor. Aceasta este şi promisiunea care-i inspiră astăzi pe tinerii şi femeile musulmane să devină bombe sinucigaşe pentru cauza lui Allah.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ETAPA A III-A: LUPTA PENTRU APĂRARE ESTE ORDONATĂ

La câteva luni după obţinerea permisiunii de a lupta pentru auto-apărare, Mahomed îşi învaţă discipolii că războiul este o obligaţie religioasă. La început inamicii au fost închinătorii la idoli din triburile koreish din Meca, dar mai târziu au fost evreii şi creştinii care nu l-au

acceptat pe Mahomed ca profet.

Această învăţătură o găsim în multe versete ale Coranului. Richard Bailey a găsit 32 de pasaje asupra cărora a făcut comentarii valoroase. Pentru concizie ne vom referi doar la patru dintre ele. În Sura 2: 186, se dă comanda de a lupta până când persecuţia va înceta şi islamul va fi întărit: „Luptaţi pentru cauza lui Dumnezeu cu aceia care vor să se lupte cu voi, dar nu călcaţi limitele. Pentru că Dumnezeu nu-i iubeşte pe cei care fac fărădelege. Omorâţi-i oriunde îi veţi prinde şi goniţi-i de acolo; pentru că oprimarea este mai rea decât lupta".

În Sura 2: 213 musulmanilor li se ordonă să lupte pentru cauza lui Allah chiar dacă nu sunt de acord cu acest lucru, deoarece Allah ştie ce este mai bine pentru ei.: „Războiul vă este orânduit şi vouă nu vă place. Dar poate că urâţi tocmai ceva bun pentru voi şi iubiţi ceva ce este rău pentru voi. Dar Dumnezeu ştie şi nu voi". Declaraţii că acestea fac deosebit de clar faptul că pentru un musulman devotat care urmează învăţăturile Coranului, lupta pentru înaintarea cauzei islamului este o obligaţie divină care cu greu poate fi ignorată.

În Sura 8: 12: 13 musulmanii sunt instruiţi să taie degetele şi gâtul acelora care se opun lui Dumnezeu şi să nu întoarcă niciodată spatele necredincioşilor: „Amintiţi-vă că Dumnezeu a inspirat îngerii (şi le-a dat mesajul): < Eu sunt cu voi! Daţi putere celor ce cred. Eu voi arunca teroarea în inimile necredincioşilor. Tăiaţi-le gâturile şi toate vârfurile degetelor! Aceasta pentru că s-au luptat cu Dumnezeu şi cu trimisul Său. În orice luptă împotriva lui Dumnezeu şi trimisului Său, Dumnezeu este categoric în pedeapsa. O, voi care credeţi! Dacă întâlniţi necredincioşi gata de luptă, nu le întoarceţi niciodată spatele. Dacă cineva le întoarce spatele într-o astfel de zi – exceptând cazul în care este o strategie de război sau retragerea la trupă (la propria trupă), atrage asupra lui mânia lui Dumnezeu şi locuinţa lui va fi iadul. Rău este drumul încolo. Nu voi i-aţi ucis, ci Dumnezeu".

Instrucţiunile sunt clare. În luptă, nu mai trebuie să stai pe gânduri. Soldaţii musulmani trebuie să-şi ducă misiunea la capăt prin tăierea degetelor şi capului duşmanilor lor. Scopul acestor amputări este de a face victimele incapabile să mai lupte vreodată.

Sura 61: 4, 11 – 13 învaţă că Dumnezeu iubeşte pe cei care lupta cu hotărâre pentru cauză sa.

El le va da victoria, iertarea de păcate şi intrarea în plăcerile paradisului. „Cu adevărat Dumnezeu iubeşte pe aceia care luptă pentru

cauza Lui în linie de luptă, ca şi când ar fi o zidire bine întărâtă…credeţi în El şi în trimisul Lui şi luptaţi-vă pentru cauza lui Dumnezeu cu averile voastre şi cu propria persoană. Aceasta este spre binele vostru! El vă va ierta păcatele şi vă va primi în grădini (paradis) pătrunse cu râuri care curg şi cu minunate locuinţe. Acesta este într-adevăr supremă realizare. Şi altele (favoruri vă va oferi), pe care le iubiţi – ajutor de la Dumnezeu şi biruinţa apropiată. Deci duceţi veşti bune credincioşilor”.

Una dintre beneficiile luptei pentru cauza islamului este permisiunea de a captura femei drept concubine, pe lângă cele câteva soţii legitime. Sura 33: 55 spune: „O, profetule! Noi îţi încuviinţam ţie soţiile tale, cărora le-ai dat zestre şi acelea pe care le stăpâneşte dreapta ta, pe care ţi le-a dat că prada de război Dumnezeu…” Ideea că Dumnezeu ar putea da femei capturate drept concubine credincioşilor musulmani care luptă pentru cauza Lui, nu pare să reflecte standarde morale pentru credinţa islamică. Poligamia şi concubinajul servil au distrus demnitatea femeii şi frumuseţea căminului. În aceste domenii superioritatea creştinismului este evidentă.

Prin învăţătura conform căreia cei care mor luptând pentru cauza lui Allah vor avea păcatele iertate şi vor fi primiţi în plăcerile paradisului, Coranul i-a inspirat pe musulmani de-a lungul secolelor să lupte până la moarte pentru cauza lui Allah. Astăzi încă-i inspira pe tinerii palestinieni să devină bombe sinucigaşe. Pentru ei, „moartea de martir” este cea mai sigură şi rapidă cale de a ajunge la o viaţă mai bună de prosperitate, confort şi plăceri ale paradisului. „Bombele sinucigaşe „se consideră purtători ai învăţăturilor Coranului, în timp ce servesc societatea lor şi câştigă intrarea în paradis.

Sura 55: 52 – 58 descrie paradisul că pe un loc în care „vor fi fructe de tot soiul, câte două… Ei vor sta culcaţi pe covoare căptuşite cu brocart. Fructele grădinii se vor afla lângă ei… Sunt copile cu ochi neprihăniţi pe care înainte nu le-a atins nici om nici Jinn (duh) …ca şi când ar fi rubine şi mărgean”.

Elementele senzuale poluează chiar şi viziunea islamului despre paradis. Credincioşilor le sunt promise nu doar grădini înflorite, hrana din abundenţă şi fântâni proaspete, ci şi minunate fecioare. Şaptezeci şi două de fecioare minunate vor fi create pentru bucuria celui mai mic dintre credincioşi. Un moment de plăcere vă fi prelungit pentru o mie de ani. Acest paradis orientat spre plăcere diferă radical de viziunea

biblică care prezintă această planetă restaurată la perfecţiunea ei originară, locuită de mântuiţii care vor fi angajaţi în activităţi productive şi vor aduce închinare lui Dumnezeu.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ETAPA A IV-A: RĂZBOIUL OFENSIV ESTE COMANDAT ÎMPOTRIVA PĂGÂNILOR, IUDEILOR ŞI CREŞTINILOR

Etapa finală a învăţăturilor lui Mahomed despre război s-a dezvoltat după ce acesta a cucerit Meca în anul 630. Cei mai mulţi dintre păgânii care locuiau în Meca au devenit musulmani. În acest timp Mahomed a devenit capabil să preia controlul oraşului şi să cureţe Ka'aba (templul sacru) de cei 360 de idoli care se aflau aici.

În acest moment a devenit clar pentru Mahomed că iudeii şi creştinii nu îl vor accepta ca profet, aşa că ei au devenit parte a listei de duşmani care trebuia cuceriţi. Aşadar războiul nu a fost pentru multă vreme unul de apărare, ci un Jihad agresiv împotriva tuturor necredincioşilor. Aceasta este învăţătura finală a Coranului care este încă în vigoare astăzi şi a inspirat recentele acte de terorism.

Există câteva texte care ordonă războiul ofensiv împotriva păgânilor, iudeilor şi creştinilor. Printre acestea, Sura 9: 5 iese în evidenţă prin poruncă să explicită de ucidere a necredincioşilor. „Dar, când lunile sfinte au trecut, atunci luptaţi şi omorâţi păgânii oriunde-i veţi întâlni, apucaţi-i, împresuraţi-i şi pândiţi-i în toate modurile; dacă se pocăiesc, se vor ruga în mod regulat şi vor face acte de caritate regulate, atunci deschideţi drumul pentru ei; căci Dumnezeu este iertător şi milostiv" Cea mai bună cale a oamenilor de a-şi salva viaţa a fost să renunţe la religia lor şi să adopte religia islamului. În unele cazuri, populaţia cucerită a putut să-şi salveze viaţa plătind un greu tribut şi devenind supuşi conducerii musulmane.

În acelaşi capitol, Sura 9: 29 – 31, musulmanilor li se porunceşte să lupte împotriva iudeilor şi creştinilor până când aceştia se vor supune. Aceia care se vor preda conducerii musulmane vor plăti un greu tribut. Motivul este că blestemul lui Dumnezeu se afla deasupra lor.

„Luptaţi cu aceia care nu cred în Dumnezeu şi nici în ziua de apoi şi nu considera oprit, ceea ce a oprit Dumnezeu şi trimisul Său, nici nu recunosc religia adevărată, (chiar dacă ei sunt) oameni ai Cărţii (creştini şi evrei), până când nu vor plăti jizya (tributul) şi se vor

supune de bunăvoie şi vor fi supuşi. Iudeii îl numesc pe Uzair (Ezra) fiu al lui Dumnezeu, iar creştinii îl numesc pe Mesia fiu al lui Dumnezeu... Blestemul Lui să cadă asupra lor”.

Sura 5: 36 – 38 prezintă patru tipuri de pedeapsa pentru cei care se opun lui Allah şi profetului său: „Pedeapsa pentru acei care au pornit război împotriva lui Dumnezeu şi profetului Său şi luptă cu putere pentru nelegiuire, este execuţia, crucificarea, sau tăierea mâinii şi piciorului din părţile opuse, sau exilarea. Aceasta este ruşinea lor în această lume şi o grea pedeapsă în cea viitoare, exceptând pe aceia care se pocăiesc înainte de a intra sub puterea voastră. În acest caz ştim că Dumnezeu este iertător şi plin de îndurare. O, credinciosule! Fă-ţi datoria faţă de Dumnezeul tău. Caută căi de a te apropia de El şi luptă cu putere pentru cauza Lui pentru ca să poţi prospera”.

Cele patru tipuri de pedeapsă (tăierea capului, crucificarea, mutilarea sau exilul), care trebuie aplicată potrivit circumstanţelor, descoperă metodele nemiloase folosite de invadatorii musulmani pentru a-şi impune religia. Aceste metode stau în contrast puternic cu învăţăturile lui Iisus de a-i câştiga pe bărbaţi şi femei pentru împărăţia lui Dumnezeu prin proclamarea veştii bune a salvării prin harul lui Dumnezeu şi sacrificiul Sau răscumpărător.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ÎNVĂŢĂTURILE DESPRE RĂZBOIUL SFÂNT ÎN TRADIŢIILE LUI MAHOMED (ḤADĪTH)

Învăţăturile Coranului cu privire la folosirea sabiei pentru înaintarea cauzei islamului sunt coroborate cu colecţia de tradiţii Ḥadīth care se concentrează asupra învăţăturilor lui Mahomed. Cele nouă volume ale lui Iman Bukhari sunt în general privite ca fiind cele mai autentice din literatura Ḥadīth. Doar în volumul patru, Richard Bailey a găsit 283 de pasaje care învăţa despre războiul sfânt (Jihadul) pentru înaintarea cauzei islamului. Pentru a fi scurt voi menţiona doar patru dintre ele.

Mahomed a spus: „O singură încercare (de luptă) pentru cauza lui Allah, dimineaţă sau seara, este mai bună decât lumea şi tot ce este în ea (4: 50)”. Din nou el a spus: „paradisul se află sub umbrele săbiilor” (4: 73). Pentru Mahomed, lupta pentru cauza lui Allah a fost un mod de viaţă. El a spus: „viaţa mea se afla în umbra sabiei mele, iar cine nu va asculta ordinele mele va fi umilit şi obligat să plătesca Jizya”

(4: 162 b).

Jizya este tributul plătit de către oamenii subjugaţi în schimbul dreptului lor la supravieţuire. Mahomed a spus: „Mi s-a ordonat să lupt până când oamenii vor spune nimeni nu are dreptul la închinare decât Allah şi oricine spune e nimeni nu are dreptul la închinare decât Allah>, averea şi viaţa lui vor fi salvate de către mine în afara legii islamice, iar socotelile lui vor fi faţă de Allah (fie de pedeapsă, fie de iertare) „(4: 196) Ordinul este clar. Musulmanii au de luptat cu ceilalţi oameni până când aceştia vor deveni musulmani.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

EXPANSIUNEA ISLAMULUI PRIN INTERMEDIUL RĂZBOIULUI

Cea mai convingătoare dovadă că Mahomed i-a învăţat pe discipolii săi să înainteze cauza lui Allah prin folosirea sabiei este oferită de exemplul succesorilor săi imediaţi cunoscuţi sub numele de califi. Ei au continuat puternicul lui fanatism în neînduplecatul război pentru cucerirea creştinilor, iudeilor şi păgânilor. Într-un timp relativ scurt, musulmanii au format un imens imperiu. La apogeul puterii lor, teritoriile musulmane se întindeau din nordul Africii şi sudul Europei în vest, până la graniţele Indiei moderne şi China în est. Strigătul lor de luptă era: înaintea voastră este paradisul, iar în spatele vostru sunt moartea şi iadul”.

Cei mai mulţi dintre oamenii cuceriţi de către musulmani au fost creştini cu numele, care au renunţat la credinţa lor pentru că îşi pierduseră viziunea despre mesajul şi misiunea creştină. Un motiv major pentru care s-a întâmplat acest lucru a fost ca în acea vreme liderii religioşi îşi pierdeau timpul contrazicându-se cu înverşunare asupra chestiunilor abstracte, metafizice, aşa cum ar fi natura divino-umana a lui Hristos, în loc să-i inspire pe creştini să ducă Evanghelia naţiunilor păgâne. Primele şapte concilii ecumenice care au avut loc între anii 325 şi 787 d.Hr. s-au preocupat pe larg de natură şi relaţia dintre cele trei Persoane ale Dumnezeirii. S-au dus lupte înverşunate asupra problemelor metafizice, care trebuie acceptate că taina. Pierzându-şi viziunea evanghelistică, mulţi dintre creştini s-au predat islamului în loc să ducă musulmanilor cunoştinţa salvării prin Iisus Hristos.

În timpul primului secol de expansiune a islamului, din anul 632 până în 732, urmaşii lui Mahomed au supus Egiptul, Palestina, Siria, o

parte a Turciei (împresurând de două ori Constantinopolul, în 668 şi 717) şi toate ţările din nordul Africii. În 711 au traversat din Africa în Spania, şi au trecut Pirineii până în sudul Franţei. Ei s-au lăudat că în curând îşi vor adăposti caii în catedrala Sf. Petru din Roma. Dar în 732, armata francilor, sub cunducerea lui Carol Martel i-a învins în bătălia de la Tours stopând înaintarea lor spre vest.

În est cuceririle musulmane au continuat nestingherite. În secolul nouă au cucerit Persia, Afghanistanul şi o mare parte din India. În secolul treisprezece au fost cuceriţi turcii şi mongolii. Au urmat în curând Bulgaria, Serbia şi o parte a Ungariei. În cele din urmă, în 1453 însuşi Constantinopolul a căzut în mâinile musulmanilor turci, care au transformat magnifică biserica Sf. Sofia într-o moschee în care în locul Evangheliei este citit Coranul. Din Constantinopol musulmanii au răspândit panica în Europa şi au ameninţat imperiul german până când în final au fost învinşi la porţile Vienei în 1683.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

DECLINUL PUTERII MUSULMANE

În acest timp a început declinul puterii musulmane prin ridicarea naţiunilor europene care au divizat mare parte din teritoriul musulman, cunoscut sub numele de Imperiul otoman. Dezvoltarea unor puternice state europene şi a Americii, combinată cu o mişcare misionară agresivă în secolele XIX – XX au creat serioase probleme musulmanilor. Mişcarea islamică politico-religioasă care părea destinată să conducă lumea a fost umilită în mod gradat de către puterile coloniale vestice, care au divizat o mare parte a teritoriului musulman. Ceea ce a dus la oprirea expansiunii islamului nu a fost o schimbare a credinţelor, ci a forţei militare europene.

URA CONDUCE LA TERORISM

Umilinţa pe care au experimentat-o musulmanii în ultimele două secole este unul din factorii care conduc la terorismul de astăzi. În ultimii ani, musulmanii au fost umiliţi nu numai de evreii din Palestina, ci şi de sârbii creştini din Bosnia şi Kosovo, de către ateii sau creştinii ruşi din Cecenia şi hinduşii din Kashmir şi Pakistan.

Pentru unii musulmani este greu de acceptat ruşinea eşecului lor internaţional. După ce au fost superputere pentru mai bine de o mie de ani, crezând că Allah i-a împuternicit să-i înlăture pe creştini, iudei şi păgâni şi să conducă întreaga lume, astăzi se văd guvernaţi

politic şi controlaţi economic de către naţiuni formate în cea mai mare parte din „necredincioşi „Mulţi musulmani sunt supăraţi de puterea superioară a ţărilor vestice, mai ales a Americii, deoarece ei cred încă în superioritatea religiei şi culturii lor pe care vor să o impună restului lumii.

În cartea sa „Jihadul în islamul clasic şi modern” (Princeton 1996), Rudolf Peters, profesor de drept islamic la Universitatea din Amsterdam observă: „Dificultatea doctrinei constă în existenţa unui singur stat islamic, care guvernează peste toată umma (comunitatea musulmană). Este de datoria acestei comunităţi să extindă teritoriul acestui stat pentru a duce sub conducerea lui cât mai mulţi oameni cu putinţă. Scopul final este de a extinde teritoriul acestui stat pentru a aduce întregul pământ sub guvernarea islamului şi pentru a-i înlătura pe necredincioşi” (p 3).

Faptul că viziunea expansionistă a islamului de a aduce întregul pământ sub guvernarea lui a suferit constante eşecuri în ultimele două secole şi în special în ultimii ani, a inspirat unii musulmani îngrijoraţi să comită actele teroriste raportate în ştirile de fiecare zi. Scopul lor este să arate că în ciuda umilinţei lor, musulmanii sunt capabili încă să terorizeze superputeri vestice aşa cum este America. Acesta este un alt mod ca ei să arate că Allah încă-i împuterniceşte să-şi îndeplinească misiunea.

Musulmanii îngrijoraţi doresc să pedepsească America pentru politica ei anti-islamică prin lovirea oamenilor chiar în „zonele lor sigure”. Acest lucru va avea ca rezultat forţarea Americii „să plătească mai mult şi să se joace mai puţin”, prin cheltuirea a miliarde de dolari în lupta cu terorismul din interiorul ţării şi din afara graniţelor ei. De asemenea, aceasta pedeapsă constă în chinuirea americanilor prin teama constantă de alte atacuri neaşteptate. Ţinându-i pe americani în alertă şi subminându-le tradiţionalul lor simţ al securităţii, mulţi musulmani devotaţi cred că au obţinut o victorie importantă pentru cauza islamului. Ei cred că au arătat lumii că Allah i-a împuternicit să umilească cea mai puternică naţiune a lumii, America. Pentru ei acest lucru reprezintă victoria islamului asupra creştinismului.

Ameninţarea creşte din cauza dezvoltării armelor nucleare, chimice şi biologice de distrugere în masă în ţări arabe că Irakul, Iranul şi Libia. Dacă un student la Institutul Tehnologic Massachusetts poate testa o bombă nucleară în câteva săptămâni folosind un material

publicat, disponibil într-o bibliotecă bună, este uşor de conceput ca acestea şi alte ţări dezvoltate ar putea asambla arme termonucleare. Dacă acest lucru s-ar întâmpla, chiar şi o mică utilizare a armelor nucleare de către tari musulmane angajate în înaintarea cauzei lui Allah prin umilirea superputerilor creştine ar putea degenera într-un conflict internaţional major care ar aduce ruină pentru toţi şi victoria pentru nici unii.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ESTE ISLAMUL O RELIGIE IUBITOARE DE PACE?

Cercetarea anterioară pe care am făcut-o asupra Coranului şi tradiţiei lui Mahomed (Ḥadīth) în ceea ce priveşte războiul, discreditează concepţia populară potrivit căreia islamul este o religie iubitoare de pace şi care predică pacea. Nu există dubii că sunt mulţi musulmani care iubesc pacea şi condamna folosirea violenţei pentru promovarea credinţei lor, dar acest lucru cu greu poate fi spus despre învăţăturile din Coran şi Ḥadīth.

A spune că islamul este o religie a păcii înseamnă ignorarea exemplului şi a învăţăturilor lui Mahomed. El a luptat cu păgânii, evreii şi creştinii din Arabia Saudită până i-a învins şi i-a forţat să accepte islamul. Ceea ce a făcut Mahomed este reflectat în ceea ce a gândit despre luptă şi uciderea necredincioşilor: „Dar, când lunile sfinte au trecut, atunci luptaţi şi omorâţi păgânii oriunde-i veţi întâlni, apucaţi-i, împresuraţi-i şi pândiţi-i în toate modurile; dacă se pocăiesc, se vor ruga în mod regulat şi vor face acte de caritate regulate, atunci deschideţi drumul pentru ei” (9: 5).

Pretenţia că islamul este o religie iubitoare de pace este contrazisă în mod deschis de către Coran, care pare a fi un „manifest terorist”. Nu trebuie să ne lăsăm înşelaţi de către discursurile liderilor arabi care condamnă actele de terorism în timp ce oamenii lor se bucura în stradă într-o atmosferă de carnaval, sărbătorind masacrarea oamenilor nevinovaţi de către bombele sinucigaşe.

O pace reală cu musulmanii este imposibilă atâta timp cât ei cred în exemplul şi învăţătura lui Mahomed. Pentru profet, pacea este posibilă numai prin supunerea faţă de islam, cuvântul „islam” însemnând supunere. Dar conceptul islamic al păcii înseamnă o lume dominată de musulmani, ceea ce, în cele din urmă înseamnă mandat pentru război.

Provocarea cu care ne confruntăm astăzi în stabilirea de relaţii de pace cu lumea musulmană este aceea de a-i ajuta pe prietenii noştri musulmani să înţeleagă lacunele fundamentale ale învăţăturilor Coranului cu privire la folosirea violenţei în scopul înaintării cauzei lui Allah. O religie care sprijină angajarea în „războiul sfânt" (Jihad) pentru a-şi propaga credinţă, este o mişcare represivă care violează dreptul fundamental al omului de a alege cum să se închine. Acest drept fundamental este recunoscut şi respectat de către Dumnezeul revelaţiei biblice care a spus: „Alegeţi astăzi cui vreţi să-l slujiţi". (Iosua 24: 15).

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

SPRIJIN SCOLASTIC PENTRU CELE PATRU ETAPE ALE EVOLUŢIEI JIHADULUI

Am schiţat pe scurt cele patru etape ale evoluţiei învăţăturii din Coran despre „războiul sfânt" (Jihadul), de la prima lui etapă, aceea a necombatantei, la permisiunea luptei de apărare şi apoi la obligativitatea acesteia şi până la războiul ofensiv permis în orice timp. Numeroşi cercetători recunosc că evoluţia învăţăturilor despre folosirea războiului corespunde cu etapele dezvoltării concepţiilor lui Mahomed şi a evenimentelor. Două menţiuni din partea unor surse reputabile sunt suficiente pentru a demonstra acest punct de vedere.

Prima menţiune vine din partea dr. Muhammad Muhsin Khan, cel care a tradus în engleză cele nouă volume Ḥadīth (învăţăturile lui Mahomed) ale lui Sahih Al-Bukhari. În introducerea la aceste volume, dr. Muhsin Khan scria: „Așadar, la început lupta a fost interzisă, apoi a fost permisă şi după aceea a devenit obligatorie: 1) împotriva celor care pornesc lupta împotriva voastră (a musulmanilor) ...2) şi împotriva tuturor celor care se închină altcuiva decât lui Allah „(p XXIV)

Cea de-a doua menţiune o găsim în articolul „Jihad" aflat în Enciclopedia Brill a Islamului. Autorul scrie: „Jihadul este o datorie. Acest precept este întâlnit în toate sursele. Este adevărat că în Coran se găsesc texte divergenţe, chiar contradictorii. Acestea sunt clasificate de către doctrină, cu excepţia anumitor detalii, în patru categorii succesive: cele care poruncesc iertare pentru ofensele aduse şi încurajează invitarea la islam prin convingere paşnică; cele care ordonă lupta pentru apărare împotriva agresiunii; cele care ordonă

iniţiativa în atac, dar nu permit luptă în timpul celor patru luni sfinte; cele care ordonă iniţiativa pentru atacul absolut, în orice timp şi în orice loc".

Articolul continua astfel: „În concluzie, aceste diferenţe corespund etapelor de dezvoltare a concepţiilor lui Mahomed şi a modificărilor de acţiune rezultate din circumstanţe particulare; perioada Meca, în timpul căreia Mahomed s-a supus unor inavataturi morale şi religioase şi perioada Medina în care, devenind liderul unei comunităţi politico-religioase, este capabil să îşi asume lupta împotriva celor care nu doresc să se alăture comunităţii şi să se supună autorităţii lui. Doctrina susţine ideea conform căreia textele de mai târziu le abroga pe cele anterioare şi contradictorii, în final cele din categoria târzie rămânând indubitabil valabile" (p 538).

Doctrina în cauză este cunoscută sub numele „legea abrogării", care este acceptată de învăţaţii musulmani. În acord cu această doctrină, versetele de mai târziu, „versetele sabiei" depăşesc vechile „versete ale iertării". Aceasta înseamnă că în mod gradat, Mahomed a acceptat Jihadul militar că pe o esenţială strategie de promovare a expansiunii islamice.

Nu contează ce ar putea gândi oamenii, Mahomed nu a fost doar un lider religios, ci şi un comandant militar care a ordonat războiul împotriva duşmanilor săi imediat ce şi-a consolidat puterea şi sta dezvoltat forţa de luptă.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

VIOLENŢĂ ÎN BIBLIE ŞI CORAN

Aceasta ne conduce la discutarea violenţei în Biblie şi în Koran. Dezbaterea pe această temă s-a intensificat după 11 septembrie. Cei care doresc să justifice folosirea violenţei de către musulmani se grăbesc să spună că nici creştinismul nu este diferit, deoarece Biblia şi istoria creştinismului sunt pline de violenţă. Mai devreme l-am citat pe Kenneth Woodward care scria în Newsweek: „Şi Biblia prezintă relatări de violenţă comisă în numele Domnului. Dumnezeul prezentat în primele cărţi ale Bibliei este într-adevăr nemilos în sprijinul pe care îl acorda israeliţilor, înecându-i în mare pe duşmanii acestora" (Newsweek, 11 februarie 2002, p 53).

Cum putem răspunde acestui argument popular potrivit căruia violenta din Coran nu este diferită de cea pe care o întâlnim în Biblie?

Pentru concizie, voi limita răspunsul la trei consideraţii majore.

1) Creştinii nu au justificare biblică pentru folosirea violenţei în numele lui Hristos.

Nu este niciun dubiu că şi creştinii au folosit violenta, tortură şi cruciadele militare pentru a-i distruge pe necredincioşi şi eretici, dar aceia care au comis aceste fapte ruşinoase au trădat Persoană şi învăţăturile lui Hristos, care a condamnat folosirea violenţei în scopul stabilirii împărăţiei Sale. El i-a spus lui Petru, când acesta a tăiat urechea unui slujitor: „Pune-ţi sabia la locul ei; căci toţi cei ce scot sabia de sabie vor pieri”. (Matei 26: 52)

În timp ce Mahomed le porunceşte discipolilor săi să lupte cu păgânii, creştinii şi iudeii până când aceştia vor fi ucişi, sau li se vor supune, Hristos învaţă pe ucenicii Săi să rabde persecuţia şi să se roage pentru prigonitori: „Ferice va fi de voi când, din pricina Mea, oamenii vă vor ocărî, vă vor prigoni şi vor spune tot felul de lucruri rele şi neadevărate împotriva voastră. Bucuraţi-vă şi veseliţi-vă pentru ca răsplata voastră este mare în ceruri; căci tot aşa au prigonit pe prorocii care au fost înainte de voi… Dar Eu vă spun: iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce va bleastema, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce va prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele sau peste cei răi şi peste cei buni şi da ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi” (Matei 5: 11 – 12; 44, 45)

Musulmanii care folosesc violenta, războiul şi terorismul pentru înaintarea cauzei lui Allah pot să pretindă în mod legitim că urmează exemplul şi învăţăturile profetului lor, Mahomed. El a fost în acelaşi timp lider politic şi religios, care a luptat până când a supus poporul din Meca şi comunităţile creştine şi iudaice care se aflau în Arabia Saudită. El spunea: „Eu ştiu că paradisul se aflǎ sub umbrele săbiilor” (4: 73)

Dar creştinii care au recurs la violenţa pentru înaintarea cauzei lui Dumnezeu nu pot apela la învăţăturile şi exemplul lui Hristos. Ei au trădat învăţăturile Lui. Hristos a ales să fie crucificat decât să-i ucidă pe duşmanii Săi cu puterea cuvântului Lui. El le-a spus ucenicilor să întemeieze împărăţia lui Dumnezeu nu prin confruntări fizice, ci prin proclamarea paşnică a harului salvator al lui Dumnezeu.

Creştinismul a întors pe dos imperiul roman în timpul primelor trei secole, prin împărtăşirea puterii harului lui Dumnezeu manifestat

în atitudinea iubitoare şi iertătoare a creştinilor, care au fost dispuşi să sufere şi să moară pentru credinţa lor. În contrast, musulmanii au cucerit o mare parte a lumii române în timpul primului secol al expansiunii lor (632 – 732), prin uciderea unui mare număr de oameni nevinovaţi şi prin forţarea supravieţuitorilor să adopte credinţa lor. Ce diferenţă! Hristos a condamnat folosirea violenţei pentru promovarea credinţei creştine, în timp ce Mahomed a ordonat folosirea sabiei pentru înaintarea cauzei islamului.

2) Exterminarea canaaniţilor a fost pedeapsa divină pentru nelegiuirea lor.

Unii apelează la pasajele care se găsesc în cartea lui Iosua cu privire la exterminarea diferitelor triburi care trăiau în Canaan, pentru a argumenta că Biblia nu este diferită de Coran, în sancţionarea „războiului sfânt „pentru promovarea adevăratei închinări la Dumnezeu. Dacă această afirmaţie ar fi corectă, atunci învăţăturile Bibliei despre folosirea violenţei ar fi similare acelora din Coran.

Problema acestei afirmaţii este lipsa recunoaşterii faptului că exterminarea diferitelor triburi din Canaan a fost pedeapsa divină pentru nelegiuirea lor şi nu o metodă de a-l converti la religia Israelului. Oamenii morţi nu-şi pot schimba religia. Aşa cum Sodoma şi Gomora au fost distruse pentru că nelegiuirea lor ajunsese la limitele îndurării lui Dumnezeu, tot aşa şi triburile canaanite au fost exterminate din cauza păcătoşeniei lor.

Cu câteva sute de ani înainte de invazia din Canaan, Dumnezeu i-a spus lui Avraam că descendenţii săi vor locui într-un pământ străin pentru „patru sute de ani" (Gen 15: 13), înainte de a se stabili în ţara Canaanului. Motivul oferit pentru această perioadă de aşteptare este clar declarat: „Căci nelegiuirea amoriţilor nu şi-a atins încă vârful „(Gen 15: 16). Cu alte cuvinte, Dumnezeu a fost dispus să aştepte câteva generaţii înainte de a distruge triburile din Canaan, deoarece nelegiuirea lor nu atinsese încă limitele milei lui Dumnezeu.

Mai târziu, Dumnezeu a avertizat naţiunea lui Israel să aibă grijă să nu repete păcatele canaaniţilor, altfel vor suferi o pedeapsă similară. Avertizarea a fost zadarnică. Dumnezeu a folosit pe asirieni şi babilonieni ca instrument ai dreptăţii Sale, pentru a pedepsi poporul Israel pentru păcatele lui, în acelaşi mod în care El a folosit Israelul ca instrument ai dreptăţii sale pentru a curăţa pământul Cannanului de păcatul lui.

Există o diferenţă completă între distrugerea canaaniţilor şi evenimentele din istoria primară a islamului. Principalul motiv în relatarea biblică este acela al sfinţeniei lui Dumnezeu manifestată prin pedepsirea păcătoşilor nepocăiţi. Această temă lipseşte în relatările despre raidurile şi războaiele lui Mahomed. În schimb, motivaţia principală pe care o găsim în relatările războaielor lui Mahomed este întinderea guvernării islamului prin distrugerea şi jefuirea duşmanilor.

3) Biblia nu permite folosirea războiului pentru promovarea închinării la adevăratul Dumnezeu

Un alt punct important pe care să-l luăm în considerare este că Vechiul său Noul Testament nu poruncesc nicăieri poporului lui Dumnezeu să atace naţiunile păgâne pentru a se apăra, sau că mod de a favoriza adevărata închinare la Dumnezeu. În Biblie, proclamarea salvării are loc totdeauna prin mărturisire şi convingere.

Dumnezeu a aşezat Israelul în ţara Canaanului datorită localizării ei strategice în centrul lumii antice. Israeliţii trebuia să fie vitrină lui Dumnezeu pentru lumea antică, în mod deosebit pentru negustorii şi armatele care străbăteau Palestina. Acest aşa numit „drum al regilor" era o rută obligatorie pentru cei care călătoreau din sud spre nord şi din nord spre sud în Orientul Mijlociu. Dumnezeu a dorit să-şi aşeze poporul în centrul lumii antice pentru că ei să fie o lumină a neamurilor. „Vei fi pentru Domnul un popor sfânt, cum ţi-a jurat El, dacă vei păzi poruncile Domnului, Dumnezeului tău şi vei umbla pe căile Lui. Toate popoarele vor vedea că tu porţi numele Domnului şi se vor teme de tine". (Deut 28: 9 – 10)

Israeliţii au fost chemaţi să promoveze adevărata închinare la Dumnezeu, nu prin cucerirea naţiunilor prin războaie aşa cum se porunceşte în Coran, ci prin a deveni o lumină care să lumineze lumea. „Scoală-te, luminează-te! Căci lumina ta vine şi slava Domnului răsare peste tine… Neamuri vor umbla în lumina ta şi împăraţi în strălucirea razelor tale „(Isaia 60: 1). Nu era nevoie ca israeliţii să-şi promoveze credinţa prin sabie, deoarece Dumnezeu promisese să lupte pentru ei şi să aducă naţiunile la uşa lor pentru a învăţa să se închine cu adevărat lui Dumnezeu (Zaharia 8: 20 – 22)

Anticiparea vechi-testamentară a proclamării salvării pentru toate naţiunile, devine în Noul Testament, marea însărcinare a lui Hristos, dată urmaşilor Săi: „Mergeţi şi faceţi ucenici din toate

neamurile” (Matei 28; 19). Această mare însărcinare va fi împlinită nu prin folosirea sabiei, ci prin „a-i învăţa pe oameni să păzească tot ce v-am poruncit „(Matei 28: 20).

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

ISLAMUL – O RELIGIE VIOLENTA

O comparaţie între învăţăturile Coranului şi acelea ale Bibliei în legătură cu folosirea violenţei arata deosebirile fundamentale care există între islam şi creştinism. Am descoperit că islamul este o religie violenta, deoarece Coranul propovăduieşte războiul sfânt (jihadul) pentru a forţa oamenii să se supună sistemului său politic şi religios. O religie care recurge la violenţa pentru a-şi impune învăţăturile asupra celorlalţi poate fi cu greu numită „religie”, deoarece o adevărată religie presupune închinare faţă de Dumnezeu şi respect faţă de semeni. Ar fi mai potrivit să etichetăm religiile violente ca fiind „organizaţii teroriste”.

Denumirea de „organizaţie teroristă” nu se aplică doar islamului, ci şi bisericilor creştine care în anumite perioade ale istoriei au devenit violente. De exemplu, în timpul Evului Mediu, Biserica Catolică a devenit o formidabilă „organizaţie teroristă”, care a organizat cruciade pentru exterminarea musulmanilor, evreilor şi aşa numiţilor „eretici”. Biserica Catolică a terorizat popoarele din vestul Europei, mai ales în timpul inchiziţiei. Aceasta era un tribunal care mergea din loc în loc, căutându-i pe „eretici” pentru a-i interoga, tortură şi executa în cazul în care nu renunţau la convingerile lor.

Recent, Papa şi-a cerut scuze pentru atrocităţile cumplite comise de Biserica Catolică atunci când aceasta a devenit „organizaţie teroristă” implicată în subjugarea musulmanilor, evreilor, disidenţilor religioşi şi a creştinilor ortodocşi greci. Nu ne putem dori decât că liderii religioşi musulmani să urmeze exemplul Papei şi să-şi ceară scuze pentru nenumăraţii nevinovaţi care au fost masacraţi în timpul celor o mie de ani de expansiune teritorială. Dacă ei cred cu adevărat că islamul este o religie iubitoare de pace, atunci ei au obligaţia morală de a-şi exprima părerea de rău pentru uciderea a milioane de oameni nevinovaţi care au refuzat să se supună credinţei şi conducerii islamice. De asemenea, ar trebui să-şi ceară scuze pentru recentele acte teroriste cu musulmani că bombe sinucigaşe. Ei trebuie să condamne aceste acte de violentă ca fiind trădări ale islamului. Dar

acestea nu sunt decât nişte dorinţe, deoarece nu există niciun indiciu că asemenea scuze şi condamnări ar putea veni din partea liderilor religioşi musulmani.

Pe 28 mai 2002 un reporter de la Fox News a spus că în timpul celor câteva luni pe care le-a petrecut în Orientul Mijlociu relatând despre actualul conflict, nu a auzit niciodată un lider religios musulman condamnând uciderea cu bombe sinucigaşe a oamenilor nevinovaţi. Ea a spus că este greu de înţeles de ce liderii religioşi musulmani iau poziţie, în special când bombele sinucigaşe omoară mame care îşi plimbă copiii pe stradă.

De ce tac liderii religioşi musulmani? Pur şi simplu pentru că ei cred că sinucigaşii cu bombe sunt „martiri" care acţionează în conformitate cu exemplul şi învăţăturile profetului lor, Mahomed. În definitiv el i-a chemat pe discipolii săi să lupte şi să-i ucidă pe păgâni oriunde i-ar afla, să-i asedieze şi să-i prindă prin orice stratagemă de război (Sura 9: 5)

Mahomed a practicat ceea ce predică. El a pornit război împotriva inamicilor săi imediat ce şi-a consolidat puterea în Medina. El a folosit sabia pentru a forţa oamenii să accepte sistemul său religios şi politic. Pentru Mahomed lupta a fost un mod de a-şi practica religia: „viaţa mea se afla în umbra sabiei mele, iar cine nu va asculta ordinele mele va fi umilit şi obligat să plătesca Jizya (tribut)" (Ḥadīth 4: 162 b). O religie care foloseşte violenţa pentru a-şi promova credinţele şi practicile cu greu poate fi considerată o religie iubitoare de pace.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

CREŞTINISMUL ESTE O RELIGIE IUBITOARE DE PACE

Prin contrast, creştinismul este o religie care iubeşte pacea, deoarece este inspirată de către întemeietorul său, Iisus Hristos, care nu ia forţat pe oameni să se supună în vreun fel. El i-a chemat să accepte în mod voluntar vestea bună a morţii Sale ispăşitoare pentru păcătosul pocăit şi puterea harului Sau transformator. El i-a învăţat pe urmaşii Săi astfel: „Iubiţi pe vrăjmaşii voştri, binecuvântaţi pe cei ce ve bleasteama, faceţi bine celor ce vă urăsc şi rugaţi-vă pentru cei ce va prigonesc, ca să fiţi fii ai Tatălui vostru care este în ceruri; căci El face să răsară soarele Lui şi peste cei buni şi peste cei răi şi da ploaie peste cei drepţi şi peste cei nedrepţi" (Matei 5: 44 – 45)

Hristos a fost pe drept cuvânt numit „PRINŢUL PĂCII" (Isaia 9:

6), deoarece El ne oferă PACE CU DUMNEZEU plătind pedeapsa pentru păcatele noastre, PACE CU NOI ÎNŞINE, dându-ne putere să biruim păcatul din viaţa noastră şi PACE CU SEMENII, dăruindu-ne capacitatea de a-i iubi chiar şi pe aceia care ne urăsc.

La naşterea lui Iisus îngerii au cântat: „Slava lui Dumnezeu în locurile prea înalte şi pace pe pământ între oamenii plăcuţi lui”. (Luca 2: 14). Treizeci şi trei de ani mai târziu în timp ce murea, El se rugă pentru cei care L-au batjocorit şi L-au crucificat: „Tată, iartă-i căci nu ştiu ce fac! (Luca 13: 34). Şi pentru toţi cei care se încred în El şi acceptă darul mântuirii Sale, Hristos promite: „Vă dau pacea, vă las pacea Mea. Nu v-o dau cum o da lumea. Să nu vi se tulbure inima, nici să nu se înspăimânte”. (Ioan 14: 27)

Pacea pe care o oferă Hristos nu este una teritorială, ci interioară. Ea nu se obţine prin supunerea întregii lumi sub conducere musulmană, prin expansiune teritorială, ci prin experimentarea odihnitoarei făgăduinţe divine de iertare, protecţie şi salvare. Este o pace interioară care ne face capabili să trăim într-o lume tulburată fără a permite ca inimile noastre să fie cuprinse de teamă. Aceasta este pacea de care fiecare fiinţă umană are nevoie. Aceasta este pacea care-i poate ajuta pe musulmani să trăiască în pace cu Dumnezeu, cu ei înşişi şi cu alţii. Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

RĂSPUNSUL CREŞTIN FAŢĂ DE ISLAM

Care sunt contribuţiile pe care le pot aduce creştinii pentru rezolvarea crizei generată de ameninţarea actelor teroriste, sponsorizate de către organizaţiile musulmane? Ar fi naiv să credem că cineva poate oferi o soluţie magică în cazul complexului conflict dintre islam şi creştinătate, conflict ce durează de peste paisprezece secole. Cel mult putem spera în declanşarea unui proces de gândire care să conducă la o soluţie. Având acest lucru în minte, iată trei sugestii:

1) Creştinii au nevoie să înţeleagă rădăcinile terorismului

Pentru a rezolva problema terorismului, care generează o teamă paralizantă în America şi în multe ţări vestice, în afară de faptul că este nevoie de miliarde de dolari din partea comunităţii internaţionale, este important de înţeles că rădăcinile terorismului musulman sunt teologice şi nu doar politice, sau teritoriale. Vreau să spun prin aceasta că actele de terorism la care suntem martori în fiecare zi sunt inspirate nu doar din dorinţa de a lua un teritoriu cât mai larg din pământul

controlat de Israel, ci şi de învăţăturile clare ale Coranului de „a lupta şi a ucide „pe necredincioşi, până când întreaga lume va fi sub guvernarea Islamului.

Nu uitaţi faptul că 99, 9 procente din teritoriul Orientului Mijlociu sunt controlate astăzi de state musulmane. Doar o singură zecime dintr-un procent este sub controlul Israelului. Musulmanii, a căror ţara de origine este Arabia Saudită, au supus sistematic, de-a lungul secolelor, toate ţările din Orientul Mijlociu, prin dezrădăcinarea tuturor evreilor şi creştinilor care trăiau aici.

Acest lucru înseamnă că arabii nu sunt mulţumiţi cu 99, 9 % din teritoriul Orientului Mijlociu pe care l-au ocupat. Ei luptă pentru acea singură zecime dintr-un procent care este controlată de către Israel. Vă aduce concesia teritorială din partea Israelului o pace durabilă? Categoric nu, chiar dacă palestinienii ar primi tot pământul pe care ei îl pretind că fiind al lor. De ce? Pur şi simplu fiindcă istoria ne-a învăţat că nu are importanţă cât de mult teritoriu au cucerit musulmanii, pentru că ei încă doresc mai mult. Ceea ce a fost adevărat în trecut este adevărat şi astăzi. Ei doresc întregul pământ al Israelului.

Oare Palestina nu aparţine palestinienilor? Nu există îndoială că palestinienii au dreptul la un cămin în Palestina, însă cu greu pot pretinde, istoric vorbind, că Palestina a fost propria lor tara, guvernată de către palestinieni, având o cultură şi o limbă palestiniană distincte. Realitatea este că palestinienii sunt arabi care au ocupat ceea ce în timpurile biblice se numea tara Canaan. Indiscutabil ei se trag din iordanieni, sirieni, libanezi, saudiţi, iraqieni, iranieni, etc.

Înainte de războiul araboisraelian din 1967 nu a existat o mişcare serioasă pentru un teritoriu palestinian. Teritoriile pe care Israelul le-a cucerit în urma războiului de şase zile nu-i aparţineau lui Yasser Arafat sau autorităţii palestiniene, ci regelui Hussein al Iordaniei. Numai după ce Israelul a câştigat războiul, arabii şi-au descoperit identitatea naţională că palestinieni.

Adevărul este că termenul „Palestina „nu a fost inventat de către băştinaşii arabi pentru a-şi desemna teritoriul, ci de către romani, după ce aceştia au cucerit Iudeea în anul 70 AD. După ce au comis un adevărat genocid împotriva iudeilor şi au jefuit templul, romanii au decis că Iudeea să nu mai existe că pământ al iudeilor. Pentru a adăuga şi insultă la nenorocirile pe care le-au adus, romanii au schimbat numele din Iudeea în Palestina, nume care vine de la filisteni, trib care

locuia în sudul regiunii de coastă şi care fusese cucerit de evrei în timpul lui David.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

PALESTINA NU A EXISTAT NICIODATĂ CĂ STAT

Acest lucru înseamnă că Palestina, că stat cu propria lui cultura şi limba nu a existat niciodată. Teritoriul ei a fost cucerit succesiv de către romani, de islamici şi de cruciaţii creştini, de imperiul otoman şi ca să scurtăm – de către britanici, după primul război mondial. Britanicii au fost de acord să restituie o parte din teritoriu evreilor, pentru a deveni căminul lor.

Dintr-o perspectivă istorică, evreii au asupra Palestinei un drept de patru mii de ani. Este pământul rădăcinilor lor religioase, etnice şi istorice. Faptul că în trecut au fost expulzaţi din pământul lor de către romani, creştini şi musulmani, nu înseamnă că astăzi trebuie forţaţi din nou să-şi părăsească teritoriul. În definitiv, ei nu au un alt pământ pe care să-l pretindă în mod legitim ca fiind căminul lor.

Nu acesta este cazul cu palestinienii. Dintr-o perspectivă istorică ei sunt îndreptăţiţi să pretindă câteva ţări arabe ca fiind căminul lor natal, deoarece aici îşi găsesc rădăcinile religioase, culturale, etnice şi lingvistice.

Unii încearcă să dovedească rădăcinile musulmanilor în Palestina apelând la moscheea Al Aqsa şi la Domul Stâncii din Ierusalim, care sunt considerate ca cel de-al treilea dintre locurile sfinte ale islamului. În studiul meu am descoperit că în Coran nu se spune nimic despre Ierusalim. Se menţionează Meca şi Medina de multe ori, dar niciodată Ierusalimul. De fapt nu există nicio dovadă istorică pentru a sugera că Mahomed ar fi vizitat vreodată Ierusalimul.

Atunci cum a devenit Ierusalimul cel de-al treilea din cele mai sfinte locuri ale islamului? În cea mai mare parte datorită unei interpretări simpliste a unui pasaj vag care se găseşte în capitolul şaptesprezece al Coranului, intitulat: „Călătoria nocturnă”. Se relatează aici, ca într-un vis, Mahomed a fost purtat noaptea „de la templul cel sfânt către templul cel mai îndepărtat, a cărui împrejurime am binecuvântat-o, ca să-i arătăm semnele Noastre”.

În secolul VII, unii musulmani au identificat „templul cel mai îndepărtat” ca fiind moscheea din Ierusalim. Este greu de crezut că Mahomed a fost purtat în vis către moscheea din Ierusalim de vreme

ce ea nici nu a existat până în anul morţii sale în 632 AD. În schimb, iudeii pot merge înapoi la rădăcinile lor în Ierusalim până în vremea lui Avraam (Gen 14: 18).

Recent, liderii arabi s-au întâlnit la Beirut pentru a găsi o soluţie la conflictul dintre Israel şi palestinieni. Ei au adoptat o propunere a prinţului moştenitor saudit Abdullah de a convinge Israelul să returneze anumite teritorii palestinienilor, în schimbul garantării existenţei Statului Israel.

Violenţă în Coran şi în Biblie

Prof. Dr. Samuele Bacchiocchi

DE CE LIDERII ARABI NU OFERĂ EI TERITORIU PENTRU PALESTINIENI?

Ceea ce eu găsesc greu de înţeles este de ce aceşti lideri arabi, care controlează 99, 9 % din vastul teritoriu al Orientului Mijlociu şi au incredibile resure financiare rezultate din exporturile de petrol către Vest, nu deschid uşile ţărilor lor pentru a primi această relativ mică populaţie palestiniană de doar 2 895 683 de persoane, conform recensământului din 1997? În definitiv, palestinienii sunt fraţii lor arabi. Ei împărtăşesc aceeaşi moştenire religioasă, etnică, culturală şi lingvistică.

De ce liderii arabi prefera să finanţeze tabere de refugiaţi în West Bank (Fâşia de vest), în loc să invite palestinienii să se stabilească în propriile lor tari? De ce ţările arabe nu urmează exemplul Americii care a oferit azil oamenilor persecutaţi din orice rasă şi credinţa, inclusiv multor arabi? De ce sunt liderii arabi interesaţi mai mult să ia din teritoriul Israelului – o ţară extrem de mică – în loc să dea un teritoriu de-al lor fraţilor musulmani palestinieni?

Eu cred că răspunsul îl găsim în chemarea Coranului de a „lupta şi a ucide” necredincioşii până când lumea întreagă va fi sub domnia islamică. Pentru liderii arabi, a oferi azil fraţilor lor palestinieni ar însemna să pună capăt conflictului cu Israelul – un duşman al islamului care în cele din urmă trebuie expulzat. Prin alimentarea acestui conflict, mai ales prin recompense financiare pentru familiile sinucigaşilor cu bombe, ei speră să-şi atingă obiectivele. Ceea ce se doreşte de fapt nu este mai mult teritoriu pentru palestinieni, ci un control total al musulmanilor în Orientul Mijlociu.

Unii pot avea sentimentul că nu sunt corect faţă de musulmani.

Daţi-mi voie să repet că acest material nu se referă atât de mult la musulmani, mulţi dintre ei fiind oameni iubitori de pace pe care-i iubesc şi-i respect, ci mai degrabă la învăţăturile Coranului care cheamă la surprimarea şi exterminarea celor care practică o altă religie. Aceasta este rădăcina problemei care trebuie înţeleasă de creştini şi de comunitatea internaţională.

Sinucigaşii cu bombe sunt inspiraţi de către învăţăturile Coranului. Liderii religioşi musulmani îi îndoctrinează pe tinerii şi femeile arabe să devină martiri prin uciderea duşmanilor islamului. Li se spune că în Coran le sunt garantate iertarea de păcate şi intrarea în plăcerile paradisului. Această învăţătură îngrozitoare, imorală şi fără rost îi determină pe tinerii şi femeile musulmane să devină bombe sinucigaşe. Prin uciderea duşmanilor islamului, fie că sunt la World Trade Center în New York, sau la centrele comerciale din Israel, ei devin martiri pentru cauza islamului şi au garantată intrarea în plăcerile paradisului.

2) Creştinii trebui să demaşte imoralitatea învăţăturilor Coranului cu privire la folosirea violenţei

Pentru a putea aborda spinoasă problemă a terorismului musulman este imperativ să ne angajăm într-un program educaţional mondial, care să dezvăluie imoralitatea învăţăturilor Coranului, care cheamă la surprimarea şi exterminarea celor care practică o religie diferită.

Această strategie de demascare a imoralităţii învăţăturilor Coranului cu privire la folosirea violenţei în scopul înaintării cauzei islamului, ar putea fi incorectă din punct de vedere politic. Musulmanii moderaţi care locuiesc în UŞĂ sau în alte părţi ar putea fi deranjaţi. Dar sunt convins că adevărul care „doare” este mai bun decât o minciună care „măguleşte”.

Pentru a reduce impactul, este necesar să facem distincţia între învăţăturile Coranului despre exterminarea „necredincioşilor” şi poporul musulman însuşi, care ignoră, sau respinge deschis astfel de învăţături. Acelaşi principiu se aplică oricărei religii. De exemplu, cei mai mulţi catolici cunosc foarte puţine despre învăţăturile tradiţionale ale Bisericii lor cu privire la pedepsirea ereticilor.

Mulţi catolici ar fi îngroziţi la citirea celor scrise de Toma d’Aquino, cel mai influent teolog catolic, in Summa Theologica, despre exterminarea ereticilor. El scria: „Cu privire la eretici trebuie

observate două elemente: unul, cu privire la ei, celălalt cu privirä la Biserică. De partea lor este păcatul, pentru care nu numai că trebuie să fie îndepărtaţi din Biserica prin excomunicare, ci şi îndepărtaţi din lume prin moarte. Pentru că este mult mai grav să corupi credinţă care însufleţeşte sufletul, decât să falsifici bani pentru viaţa trecătoare. Aşadar dacă falsificarea de bani şi alte rele sunt imediat condamnate la moarte de către autoritatea seculară, cu atât mai mult ereticii, imediat ce au fost găsiţi vinovaţi să fie nu numai excomunicaţi, ci şi condamnaţi la moarte" (Întrebarea 11, articolul 3).

Această învăţătură catolică fundamentală conform căreia „ereticii", dacă nu retractează, trebuie nu doar excomunicaţi, ci şi exterminaţi, se întâlneşte în multe documente ale Inchiziţiei. Când imoralitatea acestor învăţături este demascată, mulţi catolici le resping deschis, alegând în schimb să accepte învăţătura Evangheliei: „iubiţi pe vrăjmaşii voştri şi rugaţi-vă pentru cei ce va prigonesc".

Ce este adevărat pentru catolici este adevărat şi pentru musulmani. Este nevoie să-i ajutăm pe prietenii noştri musulmani să înţeleagă faptul că învăţăturile Coranului despre folosirea violenţei în scopul înaintării cauzei islamului sunt imorale şi trebuie condamnate de către toţi oamenii iubitori de pace. Trebuie să-i ajutăm să înţeleagă faptul că propria sabie nu poate aduce pacea lumii. Dincolo de toate avem nevoie să-i ajutăm să descopere frumuseţea şi puterea mesajului Evangheliei, care este un mesaj de pace şi iertare, un mesaj de pace prin transformare interioară, nu prin suprimarea inamicilor şi expansiune teritorială.

3) Creştinii trebuie să răspundă nevoilor musulmanilor aflaţi în suferinţă

Demascarea imoralităţii învăţăturilor Coranului cu privire la folosirea violenţei nu este de ajuns. Acţiunile vorbesc mai tare decât vorbele. Este nevoie că organizaţiile creştine de ajutorare să se implice activ în uşurarea durerilor şi suferinţelor musulmanilor care trec prin situaţii disperate.

Este nevoie ca centre creştine de întrajutorare să se înfiinţeze acolo unde astăzi sunt musulmani care suferă. Musulmanii au nevoie să vadă iubirea creştină în acţiune. Acest lucru trebuie să se întâmple nu numai în taberele de refugiaţi palestinieni, ci şi în Afghanistan, o ţară devastată de 22 de ani de lupte, trei ani de foamete şi cinci ani de guvernare talibana. Asistenta creştină în Afghanistan nu trebuie să ia

sfârşit la încheierea operaţiunilor militare. Prezenţa unor medici creştini devotaţi, a surorilor medicale şi asistenţilor sociali, a profesorilor şi tehnicienilor implicaţi în programe de dezvoltare, pot da o credibilitate pe termen lung mărturiei creştine.

În cele din urmă, cel mai convingător exemplu al diferenţei dintre Biblie şi Coran în ceea ce priveşte folosirea violenţei este slujirea altruistă şi plină de milă oferită de către creştini devotaţi chiar şi teroriştilor musulmani. Manifestarea iubirii creştine în acţiune este forţa care poate schimba astăzi lumea musulmană aşa cum a schimbat-o pe cea romană cu două zeci de secole în urmă.